

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1505/2016
31.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 2. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Немање Алексића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 990/15 од 18.02.2016. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 196/16 од 20.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2017. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Немање Алексића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 990/15 од 18.02.2016. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 196/16 од 20.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 990/15 од 18.02.2016. године, окривљена АА оглашена је кривом због два кривична дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 2. КЗ, па је, након што су јој утврђене појединачне казне затвора за кривична дела у питању у трајању од по три месеца, изречена условна осуда тако што јој је утврђена јединствена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљена у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Том пресудом на основу одредбе члана 191. став 5. КЗ у вези члана 65. став 2. КЗ окривљеној АА одређена је обавеза да омогући извршење правноснажне пресуде Општинског суда у Новом Саду П 7625/06 од 12.12.2007. године којом је одређен начин одржавања личних односа мал. ББ и ВВ, са оцем ДД, под претњом опозива условне осуде. Истом пресудом окривљена је обавезана да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 1.000,00 динара од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 196/16 од 20.09.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљене АА и њеног браниоца адвоката Немање Алексића и пресуда Основног суда у Новом Саду К 990/15 од 18.02.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Немања Алексић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Немање Алексића, је неоснован.

Побијајући правноснажне пресуде због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене у поднетом захтеву не указује конкретно ни на једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, а из образложења захтева и навода да на страни окривљене у односу на предузете радње није постојао умишљај већ да се иста налазила у неотклоњивој правној заблуди, те да, уколико родитељ коме је одређен начин одржавања личних односа са малолетним дететом пристане да се другачије одреди начин одржавања личних односа од оног у судској одлуци, усменим договором или уз писани пристанак, наведени пристанак несумњиво искључује противправност радње другог родитеља који не поступа по одлуци надлежног органа, а самим тим искључује и постојање било ког кривичног дела, по оцени Врховног касационог суда, произилази да захтев подноси због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3 пасус трећи и четврти образложења пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да се у радњама окривљене АА стичу сва законска обележја два кривична дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 2. КЗ, које Врховни касациони суд као правилне у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Поред тога, бранилац окривљене у захтеву истиче да је суд у погледу кривичних дела која су предмет оптужбе применио закон који се не може применити, наводима да су радње кривичних дела у питању евентуално извршене у кратком временском интервалу, у ком случају би се радило о продуженом кривичном делу, сходно одредби члана 61. став 1. КЗ, из чега произилази да захтев подноси због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, ове наводе захтева бранилац окривљене истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 2 пасус девети образложења побијане пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе због чега сматра да се у радњама окривљене стичу законска обележја два кривична дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 2. КЗ, а не једног продуженог кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 2. КЗ, које као правилне у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Такође, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости наводи да је кривична санкција окривљене неосновано изречена као последица погрешне примене одређених одредаба закона, као и да је погрешно одмерена, из чега, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев подноси и због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Основ испитивања законитости правноснажне пресуде у погледу одлуке о кривичној санкцији, поводом захтева за заштиту законитости окривљеног, односно његовог браниоца (члан 485. став 4. ЗКП) је само повреда закона у смислу члана 439. тачка 3) ЗКП, која подразумева пре свега прекорачење овлашћења које суд има по закону доносећи ову одлуку, а не оцена суда о постојању и значају околности које су у смислу члана 54. став 1. КЗ од утицаја на одлуку о врсти и висини кривичне санкције, која се у суштини оспорава наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА.

У конкретном случају, првостепени суд је окривљену АА, за два кривична дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 2. КЗ, за које ју је огласио кривом изрекао условну осуду која је том законском одредбом прописана као врста санкције која се може изрећи учиниоцу тог кривичног дела и исту је окривљеној одмерио у висини која не прелази границу наведеном законском одредбом прописаног максимума, при чему је у складу са захтевом из члана 54. КЗ имао у виду законом прописану сврху кажњавања (члан 42. КЗ) и узео у обзир околности (олакшавајуће и отежавајуће) за које је, оценом на коју је овлашћен, нашао да су од утицаја на врсту и висину кривичне санкције, а које су наведене и образложене у првостепеној пресуди.

Следствено наведеном, првостепени суд је, приликом одлучивања о врсти и мери кривичне санкције коју ће изрећи окривљеној АА за кривично дело у питању, поступао у

свему са овлашћењима која има по закону, па није учинио повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене. Повреду закона о којој је реч није учинио ни другостепени суд када је нашао да не стоје жалбени разлози браниоца окривљене АА који се односе на одлуку о условној осуди и његову жалбу одбио као неосновану.

Руковођен изнетим разлозима, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић-Дичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић